PROLETAREN.

Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Redaktionen:
Lille Enghavevej 11 A, 1. S.
Aabent hver Aften fra 7–8.

Udgaar hver 14de Dag.
Bladet kan bestilles paa alle Postkontorer.
Koster 35 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Nr.

Ekspeditionskontor:
Møntergade 27, 3. S. Sideb.
Aabent hver Aften fra 6–9 og
Søndag Form. fra 10–12.

Nr. 6. | Søndag den 12. April 1896. | 1. Aarg.

„Freiheit" und „der arme Teufel" werden aufgefordert, Tauschexemplaret zu schicken.

Expeditionskontoret er flyttet fra Saxogade 61, 5. Sal til Møntergade 27, 3 Sal, Sideb

Anarkismen.

Takket være de jammerlige Presseforhold: en Journalistbande bestaaende af Folk, der gaar fra Blad til Blad og falbyder sig den bedst betalende ligegyldige for hvad de skal bekæmpe eller forsvare, systematisk holdende enhver Oplysning om de nye Ideer ude eller som Social-Demokraterne givende forvrængede Fremstillinger af dem for ikke at blive kompromitterede overfor deres Allierede, Venstremændene — takket være saadanne Forhold er der ude blandt Folket saa forkerte Ideer om Anarkismen, at saa at sige de fleste Mennesker ved Ordet Anarkister tænke sig ryggesløse Individer, forbryderske Mennesker, der med Dynamitbombe og Dolk vil styrte alt overende og ikke har andet Maal end at ødelægge alt for at fremkalde almindelig Forvirring og Kaos.

Intet af alt dette. Denne Opfattelse af Anarkisterne som ene og alene Dynamitmænd er forstaaelig, da Telegrafen kun bringer korte tit usandfærdige Meddelelser om de enkelte Attentater, som atter igen kun begaaes af en ringe Procentdel af Anarkisterne — men Begrundelsen af deres Attentater, deres Forsvarstaler for Retten, deres Ideer — om alt dette tie Storborgerbladene eller komme med forvrængede Fremstillinger deraf. Om disse Attentater og om Taktiken i det hele vil vi tale i anden Artikel.

* * *

Selve Ordet Anarki er et græsk Ord, som Proudhon første Gang brugte i sin Bog: „Hvad er Ejendom?" og det betyder ordret oversat: uden Herredømme, uden Regering. Anarkismen er da Læren om Anarkiet og Anarkiet den Tilstand, hvor der ikke eksisterer nogen Styrelse, noget Menneskes Herredømme over noget andet, hvor der ikke er Stat, Regeringer, Love eller andre Tvangsmidler, men hvor der eksisterer virkelig Frihed for alle Individer, sammenknyttede ved Solidaritetens Baand.

Den rene Socialisme er ingen Modsætning til Anarkismen, men derimod er Socialdemokratismen en Modsætning.

Fælles for begge er Kritiken af det bestaaende Samfund og den stærke Betoning af Solidaritetsfølelsen. Men medens Socialdemokraterne betragter Socialismen som et sidste Trin af en lovmæssig økonomisk Udvikling paa Historiens Grund og nærer dyb Beundring for Marx som den, der i sit Værk Kapitalen har sat den videnskabelige Socialisme i System, er Anarkisterne mindre begejstrede for Marxs Autoritet og søger endog nu og da med større eller mindre Held at rokke ved hele den Bygning, Marx har rejst. Anarkisterne ser snarere det bestemmende i Menneskenes Ideer og Idealer, de mene, det snarere er Menneskene end Forholdene, der opbygge og nedrive de sociale Indretninger, som Most udtrykker sig. I Modsætning til Socialdemokraterne bekæmper Anarkisterne al Deltagelse i politiske Valg og mener, at det parlamentariske Liv fordærver og forsumper Folk og skaber en ny Række af Autoriteter.

Styrelse, Autoritet under enhver Form er det først og fremmest Anarkisterne bekæmper. Først Autoriteten, Gud. I Modsætning til Socialdemokraterne, som betragter Religionen som en Privatsag, som der ikke skal agiteres imod, kæmper Anarkisterne mod alle Former af Religion, fordi de mener, det er derfra Fordummelsen først og fremmest udgaar. Saa er der Staten, Regeringen, Anarkisterne vender sig imod. Staten har til alle Tider været ensbetydende med den herskende Klasse, og med sine Hjælpemidler, Love, Militær og Politi har Staten altid været paa den herskende Klasses Side mod de undertrykte. Derfor er Anarkisterne ogsaa mod Socialdemokratiets Ideal, den socialistiske Stat, fordi det vilde blive et Tyranni om mulig værre end det nuværende — blot under forandrede Former: en Majoritet undertrykkende en Minoritet ad Lovgivningens Vej. Men Loven, som altid er lavet af den herskende Klasse for at undertrykke de andre Klasser, Loven, som med ubetydelige Forandringer er, som den var for Aarhundreder tilbage, et overleveret Dokument fuld af Paragrafer mod den fattige og nødlidende Del af Folket, ogsaa Loven er en Autoritet, som maa bekæmpes.

Anarkiet, som Anarkisterne tilstræbe, bliver da et Samfund uden Stat, uden Love og Politi, Militær og Domstole, hvor Individerne kun er bundne ved gensidig Overensstemmelse, og hvor ethvert Individs Frihed er ubeskaaret. Produktionen foregaar da ved Sammenslutning af større eller mindre Grupper, som sætte sig i Forbindelse med andre Grupper, som de have Interesse tilfælles med. Denne Gruppeordning er ikke bestemt ved nogen stedlig Grænse, men Medlemmer af en Gruppe træde i Forbindelse med Medlemmer af en anden nærmere eller fjernere boende. Da Penge, som jo er Aarsagen til saamegen egoistisk Handlemaade, vil forsvinde, og da der heller ikke længere vil være Tyranni af det ene Menneske over det andet, vil Egoismen mere og mere træde tilbage og give Plads for den fælles Følelse af Solidaritet, som allerede nu i mange Forhold viser sig at have saa stor Betydning.

Fortsættes.

Koncentrationen af Kapitalen.

En beklagelig Overtro.

Loven om Koncentrationen af Kapitalen, formuleret af Karl Marx er i alle socialistiske Kredse bleven til et uomstødeligt Dogme. Tvivl derom er den største Forbrydelse.

Gaa en Gang til et socialistisk Møde, eller kast et Blik i den første den bedste socialistiske Avis, saa kan man høre eller læse, at Kapitalen paa Grund af sine videnskabelig fastslaaede Love har Tendens til at koncentrere sig, eller gaa over i Hænderne paa et færre og færre Antal af Kapitalister, at store Formuer bliver skabt paa Bekostning af de smaa, og at Storkapitalen vokser igennem Tilintetgørelsen af de smaa. Denne almindelig adopterede Formel ligger til Grund for Statssocialisternes parlamentariske Taktik Den gør Løsningen af det sociale Spørgsmaal, som Grundlæggerne af den moderne Socialisme opfattede som Individets og Samfundets fuldstændige økonomiske og moralske Genfødelse, simpel og let. Hvorfor denne uophørlige tornefulde økonomiske Kamp mellem Udbyttere og Udbyttede, hvorfor al denne Umage og alle disse Forsøg paa at skabe broderlige Forhold mellem Mennesker? Hvorfor alt dette? Det er jo mer end nok, at Arbejdere stemmer for Parlamentsmedlemmer, som kalder sig for Socialister, at Tallet af Rigsdagsmændene vokser til Majoriteten i Tinget, og saa dekreterer Statskollektivismen eller Kommuismen. Enhver Udbytter vil da saa fromt som et Lam underkaste sig Rigsdagsbeslutningerne. Kapitalisterne ville ikke have andet Valg end Underkastelse uden Modstand, da paa Grund af Kapitalkoncentrationens Love deres Tal bliver reducerede til et forsvindende Mindretal. Hvilket let og behageligt Billede! Uden Anstrængelse fra Proletariatets Side forbereder Kapitalskoncentrationens uomgaaelige Lov os en lykkelig og bedre Fremtid. Det er saa behageligt at se et Problems voldsomme Vanskelighed igennem lyse Briller, især naar vi har den beroligende Overbevisning, at den moderne Videnskab og Filosofi har lært os denne trøstende Sandhed. Ja og hvilket ægte videnskabeligt og filosofisk Udseende har ikke denne af Marx formulerede „Lov!“ --

„Den kapitalistiske Tilegningsmaade, Resultatet af den kapitalistiske Produktionsmaade, frembringer kapitalistisk Privatejendom. Dette er den første Fornægtelse af den individuelle Privatejendom, som var grundet paa Ejernes Arbejde. Men den kapitalistiske Produktion frembringer med en Naturlovs Uafvendelighed sin egen Negation . . . . .

Denne Expropriation (af mange Kapitalister igennem faa) er betinget af Love, som nødvendig hænger sammen med den kapitalistiske Produktion, ved Kapitalens Centralisation . . . . . Ved Siden af det stadig aftagende Tal af Storkapitalister, som bemægtige sig og monopolisere alle Fordele, vokser paa den anden Side Massernes Elendighed, Undertrykkelse, Slaveri, Nedværdigelse og Udbytning.“ (Kap. II. Bind, Side 788—89. Engelsk Udgave.)

Der er nu gaaet 35 Aar, siden Bogen „Kapitalen“ er offentliggjort, og 50 Aar er forløben, siden Marx formulerede denne Lov, som skulde virke „ligesom Metarmorphoserne i Naturen.“ Det er derfor mest sandsynlig, at vor Lov i det mindste paa nogle faa økonomiske Omraader skulde gaa i Opfyldelse.

I denne Periode har Handel og Produktion oplevet et Opsving, som man aldrig har set før. Private Formuer, som beløber sig til mange Millioner, er bleven ophobede, kolosale Aktieselskaber har udviklet deres Hjælpekilder, og paa Grund af vor Lov skulde Tallet af Smaakapitalister have formindsket sig, i det mindste skulde der ingen Forøgelse være indtraadt.

* * *

Lad os nu se, hvad den engelske Statistik har at sige dertil. Jeg indskrænker mig med Vilje til England, fordi det er det Land, hvor den kapitalistiske Produktion særlig har udviklet sig, thi Marx har baseret alle sine dialektiske Spekulationer paa Analysen af det engelske økonomiske Liv. Tallene, som jeg her citerer, ere forresten meget bekendte.

Den nationale Rigdom i dette Land siden Begyndelsen af dette Aarhundrede har formeret sig paa følgende Maade:

Vurderet i Million Kr.				
	1812	1840	1860	1888
Husene	5,100	5,600	7,000	8,280
Jernbanene		420	6,960	17,300
Skibsvæsen	300	460	880	2,680
Købmandsejendom . . .	1,000	1,400	3,800	6,880
Husgeraad (furniture) . .	2,600	7,400	11,600	24,240
	9,000	15,280	30,240	59,380

Trækker vi fra disse Summer den faste Værdi af Husene, saa var Netto-Rigdommen:

i	1820	1840	1860	1888	
	3,900	9,680	23,240	51,100	Mil. Kroner.

og vi kan da se, at den ubetydelige Sum af 3900 Mill. Kr. i 1812 har formeret sig til 51,000 Mill Kr. i 1888. Med andre Ord, at den nationale Rigdom i vore Dage er bleven 31,1 Gang større end i vor Bestefaders Dage.

Hvorledes fordeler nu denne veldsomme Rigdom sig i vore Dage?

Til en bedre Forstaaelse af Fordelingsmaaden vil vi hente Oplysning ved Statistiken over Testament- Legat- og Arveskatten, saaledes som den er ansat efter officielle Opgivelser fra 1886—89. Derigennem kan ses, at der existerede i denne Tid:

Klasser.	Husholdningernes Tal	Gevinstarv pr. Døde i Kr.	Den samlede Arv i Mil. Kr.
Millionære,	700	17,100,000	11,980
meget rige,	9,650	3,800,000	36,680
rige Mel-	148,250	530,000	78,560
lemklasser	730,500	64,000	46,620
fattige,	2,008,000	6,800	13,600
meget fattige.	3,916,900		

Vi ser af denne Sammenstilling, at denne overfor omtalte Rigdom i vor Tid fordeler sig paa 158,600 (Suma af de tre første Klasser) rige Familier og paa 730,500 Mellemklassers Familier.

Lad os nu se, hvorledes Tallene har varieret siden 1845—50, da Marx formulerede sin Lov. I Følge de samme officielle Opgivelser existerede i Aarene

1840 Formuer over 100,000 Kr. — 1989.
1877 „ „ „ „ — 4478.
1846 „ „ 2000—100,000 — 17936.
1877 „ „ „ „ „ — 36438.

Dette beviser, at Tallene af Rige og Mellemklasser formerede sig i 37 Aar med mer end 100 Procent, [Englands Befolkning forøegede sig i samme Tid kun med 25—27 Procent.]

Fra 1876 tiltog Summen af Testament- Legat- og Arveskatten ligesom af Indkomstskatten paa følgende Maade:

I Aarene	Testamentskatter i Kr.	Indkomstskatten i Kr.
1876—77	117,215,620	105,600,000
1880—81	133,147,860	213,000,000
1884—85	154,403,900	240,000,000
1888—89	131,157,720	254,000,000
1890—91	148,865,800	265,000,000
1892—93	192,757,440	278,500,000

Men hvilke Forandringer kunne vi konstatere i Tallet af dem som yder disse Skatter? Hvilket overflødigt Spørgsmaal? Vi veed jo i Forvejen (nemlig paa Grund af Kapitalskoncentrationens Lov,) at alle mulige indtrædende Forandringer maa komme paa Mellemklassens Regning.

I 1810 var der kun 54 Procent af hele Befolkningen' som betalte 400 Kr., og derover i Indkomstskatten, i 1880 gik Procenten op til 14,5. I Skatteydernes Tal, hvis Fortjeneste var mere end 4000 Kr. om Aaret, fandt siden 1850 kun følgende forsvindende Forandringer Sted:

I Aarene	Antallet af dem, som betalte mer end 4,000 Kr.	Procentmængden af dem paa 10,000 Indbyggere
1850	65,389	23
1860	85,530	30
1870	130,375	42
1880	210,430	63
1886	250,000	70

Dette beviser, at Tallet af Skatteyderne med en Indtægt af over 4000 Kr. er bleven tre Gange saa stort. Nu maa man undersøge, om denne Tilvækst gik for sig til Fordel for de Rige og gennem Forarmning af Smaakapitalister.

For at undgaa hver Modsigelse vil jeg udelukkende indskrænke mig til Bank- og Handelsomraadet (her blæser Koncentrationens Storm vel stærkt) som det kan ses i Tabellen om Indkomstskatten. Lad os tage Tal af tre forskellige Aar med 20 Aars Mellemrum og sammenligne dem (1868—69 og 89.

Indtægt i Kr.	Tallet af Skatteydere. 1868—69	1889	
Fra 3,000 — 4,000 Kr.	92,592	162,714	
" " — 6,000 "	57,650	106,761	Tilvækst:
" " — 8,000 "	24,854	45,133	145,553
" " —10,000 "	12,421	18,462	
	187,517	333,070	eller 72 %.
" " —12,000 "	9,528	11,964	
" " —14,000 "	5,485	7,423	Tilvækst:
" " —16,000 "	3,410	4,671	6,537
" " —18,000 "	3,059	3,951	
	21,482	28,019	eller 29 %.
" " —20,000 "	1,222	1,831	
" " —40,000 "	8,959	11,850	Tilvækst:
" " —60,000 "	2,666	3,562	4,768
" " —80,000 "	1,320	1,692	
	14,167	18,935	eller 29 %.
Fra 100,000 — 200,000 K.	1,360	1,859	Tilvækst:
" 200,000 — 1,000,000 "	740	969	1,755
" 1,000,000 og mer.	52	79	
	2,152	2,907	eller 28 %.

Resultatet af denne Tabel synes ikke at stemme ganske overens med vor urokkelige Lov, de beviser lige det modsatte. Hverken Tallene af de store eller de smaa Kapitalister har formindsket sig, Tallet af de sidste vokser meget hurtigere end af de første. Mens Tallet af de Rige vokser med 28 Procent, opnaar Mellemklassen 72.

* * *

Til dette Resultat er vi kommen igennem officielle Tal fra de saakaldte Blaa Bøger. Lad os til videre Støtte for vore Theses kigge lidt ind i Arbejder af verdensbekendte Specialister, som Mulhall eller Giffen. Disse Mænd begrunder deres Beregninger paa længere Tidsafstand.

Af Mulhalls „Dictionary of Statistics“ og „Fifty Years of National Progress“ ligeledes Giffens „Essays on Finance“ fremgaar:

I. At Tallene for dem, som efterlod sig Formuer var:

Aar	Tallet af Arvelodder (Arv)	Værdi af Arvelodderne.	Gennemsnit pr. Arv.
1833	25,368	1,096,745,100 Kr.	43,200 Kr.
1882	55,359	2,807,217,080 "	50,000 "
Tilvækst	29,991	1,709,471,980 "	6,800 "

Vi staar foran det Faktum, at disse Klasser (Kapitalisterne) forøges. De maa kun kunne udgøre en Minoritet af Nationen, selv om ogsaa, som det synes mig en betydelig Minoritet, i det 55,000 Formuer, som bortarvedes i et Aar, repræsentere 1,500,000—2,000,000 ejendomsbesiddende og arveskatspligtige Personer. (Giffen Side 396.)

II. Indkomstskatten blev betalt:

Aar	Fra 3,000—10,000 Kr.	Fra 20,000 Kr. og derover.
1848	af 87,846 Personer.	af 7,923 Personer.
1889	" 333,970 "	" 21,842 "
Tilvækst	370 %.	228 %.

(Citeret fra samme Værk.)

III. Siden 1840 er efter Mulhall (Fifty Years of National Progress, Side 24) den besiddende Klasse bleven 4 Gange større end hele Befolkningen. Han kommer til det Resultat at i 1840 døde 97,675 Personer med en Arv under 2000 Kr., mens dette Tal til 1877 var dalet ned til 92,447, skøndt Befolkningen var tiltaget med mer end 26 Procent.

IV. Tallene af Butiker og Magasiner efter samme Forfatter stiller sig saaledes:

Aar	Tal.	Husleje.
1875	295,000	28,600,000
1886	366,000	37,800,000
Tilvækst i 11 Aar	71,000	9,200,000

Herefter ser det ud til at Whitelys, Stores Maples Shoolbreds, „Army og Narys“ og Civil Service Stores aldeles ikke har formindsket Tallene af de parasitiske Butiksejere, som I. S. Mill beskriver saa frastødende, hvis Undergang Zola skildrer saa dramatisk, og som alle Marxister græder saa mange Taarer over.

V. Iblandt de typiske kapitalistiske Bankejere kan man paavise samme Tiltagen i Antallet af formuende Personer.

„Der existerede (1886) 140 Aktie-Banker i de forenede Kongeriger med en samlet Kapital og Reservefonds af 2000 Mill. Kr., som fordeler sig paa 90,000 Aktieindehavere. Foruden dem findes 47 Kolonial Bankhuse“ (Mulhalls Fifty Years of National Progress.)

* * *

Giffens og Mulhalls Opgivelser stemmer overens eller gaa endog ud over de fra vore Blaa Bøger optagne Tal. Begge tilsammen beviser mer end tydeligt, at Kapitalskoncentrationens Love (man kan udlægge dem som man vil) er en ud af Luften greben Fiktion. Mens Aktionsløshedens Præster vugger Folket ind i den Tro, at Udbytternes Tal bliver mindre, er den i Virkeligheden bleven 3 Gange saa stor.

* * *

I mere end 40 Aar er denne Lære bleven fremstillet for den civiliserede Verdens Arbejdere. Og det ikke alene af ærgerrige Mænd som Marx og Engels, men ogsaa af modige og dygtige Mænd.

Det er vanskeligt at beregne de Ulykker, som denne indbildte Lov har anrettet i den moderne Socialisme. Gaaende ud herfra har Marx og Engels i det „kommunistiske Manifest“ nedlagt hint bevingede Ord, at Arbejderklassens Emancipation maa hidføres igennem en Klassekamp, og at denne Kamp maa være politisk. Herpaa beror den hele socialdemokratiske Taktik. Den er Skyld i, at vi stadig maa høre noget saa absolut meningsløst som det, at det sociale Spørgsmaal maa være et Spørgsmaal om politisk Reform. Det er Skyld i, at de tyske Socialdemokrater, som føler sig som Socialisternes Avantgarde, havde den Dristighed, at opstille paa den internationale Arbejder-Kongres i Zürich følgende Resolution:

„Kampen mod Klasseherredømmet og Udbytningen maa være en politisk, og har Erobringen af den politiske Magt til Maal“

Alt dette er aldeles galt. Den herskende Klasses Magt beror paa den af Folket producerede og af de besiddende Klasser tilegnede Rigdom. Følgelig maa Kampen for at befrie sig fra dette Herredømme være en økonomisk, og Folket maa vægre sig ved at overlade Frugterne af sit Arbejde til Udbytterne. Kampen skal ikke være politisk, og gennem Valgurnen, men kun føres økonomisk og gennem Strejker. Kun paa denne Maade kan Folket indlede en ny Aera af økonomisk og social Lighed og Solidaritet.

W. Tcherkezoff.

Borgerrepræsentantvalgene.

Atter er Arbejderne bleven trukken rundt ved Næsen af Førerne for at give deres Stemmer til en af Socialdemokrater og Liberale opstillet blakket Liste. Man ad'ød trolig Parolen og opnaaede det glimrende Resultat at faa sat to socialdemokratiske Arbejdere ind i Borgerrepræsentationen nemlig Nationalbankdirektør Strøm og Fabrikejer Hagemann. Vi ønsker Arbejderne til Lykke med deres nye Forkæmpere, en ny Tid vil snart oprinde for dem.

Om Anarki.

Vi vil ikke strides om Ord; var der ikke drevet saa meget Humbug med Ordet Socialisme, havde vi sandsynligvis bibeholdt dette; thi Anarkisme betyder ikke andet end den grundige konsekvente og gennemgribende Socialisme, det vil sige, politisk og økonomisk Reorganisation af Samfundet.

Hvad der er nødvendig, er en Samfundsindretning under hvilken Menneskene kunne være hinanden til Nytte uden at gribe til Udbytning og Undertrykkelse eller underkaste sig samme.

Dette betinger Lønsystemets, Klassernes og Klasseherredømmets Fjernelse, men vel at mærke, ikke Fjernelsen for en Tid, men for bestandig.

For at fjerne Lønsystemet, Klasserne og Regeringen

for bestandig er det nødvendigt, at Enhver, der har Lyst til at arbejde, har Ret til at benytte Arbejderinstrumenterne uden at være underkastet nogen Udpresning, som: Leje, Profit, Rente og Skatter. Ethvert Menneske som har set Dagens Lys, maa kunne deltage i Nydelsen af de Rigdomme, som blev overdraget hans Generation. Hvorledes kan dette lade sig gøre? Hvorledes kan et System indrettes saaledes, at Arbejdsmidlerne til enhver Tid staar til Arbejderens Raadighed.

Socialdemokraterne siger: Staten sætter sig i Besiddelse af Arbejdsmidlerne og organiserer Arbejdet i Statsværkstederne under Statsembedsmændenes Kontrol og med et Afdrag af Lønnen for Udgifter til offentlige Anliggender.

Hertil siger vi ganske bestemt — nej! Det vilde være et Herredømme af Politikere og Embedsmænd, der ved Hjælp af Bestemmelser, Forordninger og Skatter vilde undertrykke Folket. Dette maa forhindres; for, vilde vi tillade, at der dannede sig en ny Klasse for at regere og beherske os, saa vilde vi henfalde i en Reaktion ,hvoraf vi i lange Tider ikke kom ud igen.

Den korteste og i Virkeligheden den eneste Vej til Løsningen af det sociale Spørgsmaal er den, at Arbejderne ved den sociale Revolutions Begyndelse sætter sig i Besiddelse af Arbejdsmidlerne, slutter sig sammen i saa mange Associationer, som Nødvendigheden byder, og forsyner disse med det nødvendige Værktøj og dernæst lader dem selv organisere deres Arbejde, overhovedet lade dem ordne og regulere deres Forhold selv.

Ingen kejserlig eller republikansk Regering, intet Parlament, hvad man end vilde kalde det, hverken en Central eller Lokalforvaltning — frie Mennesker forener sig i frie Associationer, dette er Anarkismens Grundsten.

Mange vil sige, at Menneskene ikke vil komme ud af det i Fredelighed. Vi Anarkister er overbevist om, at de vil dette; for de maa leve og derfor producere. De vil indse at de ved Samarbejde i kortere Tid kan frembringe mere og selvfølgelig derved faa mere Frihed og mere Nydelse end ved at arbejde hver for sig. Deres fælles Interesser vil forene dem; ingen Tvang vil være nødvendig mere, ingen Dommere, intet Politi etc.

Og dog vilde enhver Association udelukkende have sine egne Interesser i Øjnene og forlange den absolute Ejendomsret over Værktøj og Frembringelsesmidler, forbeholdt dem selv, saavelsom det uindskrænkede Forbrug af deres frembragte Produkter saa vilde de blive til kapitalistiske Kompanier, og nye Uligheder vilde fremtræde i Samfundet.

Men det vil ikke kunne ske, fordi enhver Association kun vil frembringe en eller faa Artikler og dog har mange andre behov. Derfor maa de træde i Forbindelse med hinanden, det vil sige, træffe Overenskomster for gensidig at hjælpe hinanden og bevare Ligheden i Samfundet. Af hvilken Art disse Overenskomster vil være, derom kan vi ikke i Forvejen sige noget bestemt, særlig da disse maa være forskellige efter de forskellige Egne og Genstande.

Sandsynligt er det, at nogle af Associationerne vil bytte en Deel af deres Produkter efter en retfærdig Plan, at andre vil forbruge i Fællesskab, og atter andre vil fordele Produkterne efter den Enkeltes Behov. Eller komme til en lignende Overensstemmelse med Hensyn til Produkterne, medens de samtidig vil sørge for, at der hverken indtræder Mangel eller Overflod paa Arbejdsmidlerne i Associationerne, og at Anskaffelsen af nye ikke forhindres. Mod mulige Indgreb i deres Frihed fra reaktionære Bourgeois eller fra andre Lediggængeres Side vil man nok vide at forsvare sig.

Man vil se, at vi ikke foreslaar nogen bestemt udarbejdet Plan, hvorefter Folkemasserne skulde arbejde avtomatisk og sættes i Bevægelse efter et Centraloverhovedes Kommando. Vi vil at Folket selv skal tænke og selv handle. Vi vil, at alle Arbejdere skal ophæve Forskellen og Uligheden i deres Stilling. Vi vil ingen fjerde eller femte Stand. — Den virkelige Arbejdsløse, den almindelige Haandarbejder og de fattige udbyttede Kvinder, maa hæve sig til samme Stilling, som et hvilketsomhelst andet Menneske. Alle de maa forene sig til ved Kamp at høste alle Sejrens Frugter.

Litteratur.

„En Oprørers Ord" af P. Kropotkin, saaledes lyder et Værk, som vore Kammerater i London har oversat fra det franske til det tyske Sprog og for Tiden udgiver i Hefter. Værket vil udkomme i 12 Hefter, det sidste Hefte vil bringe Indholdsfortegnelse for Hele Værket samt et Forord af Eliséo Reclus. I det første Hefte retter vore Lodoner-Venner Opraab til alle dem, som mene det ærligt med den revolutionære Propaganda. at støtte dem i deres Foretagende, og vi haabe, at alle de, som er det tyske Sprog mægtig, anskaffer sig Værket. Bestillinger modtager „Proletaren"s Ekspedient. Proletaren vil i sine næste Nummere bringe Brudstykker af det Udkomne.

Visdomsord.

Den største, er den, der sætter noget i Bevægelse, hvis Virkning gaar i det uendelige, og som aldrig ophører at virke til Liv og Lykke for de mange. H. Høffding.

Nyt anarkistisk Blad.

„Die Maulschelle", Udgiver Josef Schiller, Lichtensteg. Nr. 4 Reichenberg i Schl. er udkommet.

Husundersøgelser.

Der fortsættes stadig med Husundersøgelser i Sydtyskland nu for Tiden, denne Gang hos 11 Kammerater, hvor de søgte efter et Digt af vor Kammerat Jakoby i Freiburg. Men Politiet fandt selvfølgelig intet, de maatte som sædvenlig gaa lige saa dumme, som de var kommet.

I **Karlsruhe** har der igen fundet Husundersøgelser Sted hos 6 Kammerater; og samtidig hos en Kammerat i Gaggenau (Baden). Der gik det ogsaa Avtoriteterne galt.

„Proletaren" har modtaget følgende Blade:

„Der Socialist" (W. Spohr, Berlin, O., Frankfurter Allé 105 Hof 1 Tr.)

„The Workers Friend" (London E., Romford Str:. New Road).

„Le Libertaire" (Paris, Rue Eugene Sue).

„Les Temps Nouveaux" (140 rue Mouffetard, Paris).

„De Volksvriend" (T. Luitjes, Verlengde Enkstraat, Zwolle, Holland,)

„L'Ami des Ouvriers" (Charleroi, P. T. P, 329 Washington.)

„Versöhnung" (Faulstrasse 9, Kiel).

„The Torch of Anarchy" (F. Macdsnald 127, Ossulton Street, London N. W.)

„Rebellen" (Otto Mathias, 20, Little Pulteney Street Soho, London W. Nr. 1).

„An-Archie" (J. Sterringer, Spaandammerplaan 9, Amsterdam.

„Der sozialistische Akademiker" (Niederwallstrasse 13, 3, Berlin C.).

„El Porvenir Social" (Princesa numero 35, Entresuelo).

„Le Christ" (Villa of America, Avenue Saint-André, route de Valette, Toulon près le Couvent des Carmelites).

Ekspeditionens Brevkasse.

De, som endnu ikke have betalt for Januar, anmodes derom snarest muligt, da vi ikke have Oplag paa Penge.

„Vulkan" 4,60. „Muldvarpen" 15 Kr. M. 65 Øre. Trekløver 60 Øre. Z. 1 Kr. B. 1 Kr. C. 50 Øre. R. 20 Ør. S. 65 Øre. R. S. 2,30. P. 1 Kr. En Kvinde 20 Øre.

Hvorfor kvitteres
J. Møller,
Ekspedient.

Arbejdernes Brugsforening

afholder Møde, Søndag Eftm. den 12, Kl. 4, Korsgade 49, hvortil alle Arbejdere indbydes. Æmne:

Brugsforeningens Nytte.

Diskussionsklubben Tolerance

afholder Diskussionsmøder hver Mandag Aften Kl. 8½ i Vingt-trois, Frederiksborggade 23.

Mandagen d. 13. April:

Oplæsning af Brudstykker af Bjørnsons „Over Evne" (II Del).

Mandagen den 20de April er Emnet:

Anarkismens Taktik.

Alle har Adgang.

Udgiver: J. Møller. - Ansvarhavende Redaktor: P. Jensen.
Carl Andersens Bogtrykkeri.